

VOLK

Čisto potiho, korak za korakom,
stopa mlad volk na jaso, pred mrakom.

Skriva se, čaka, zasliši utrip srne srca,
približati tiho, kot duh se ji zna.

Zažene se, skoči, začuti drget,
srna postala je le še šepet.

Še zadnjič zasliši se krik na pomoč,
preden volk potegne jo v črno noč.

Čez nekaj časa izpusti nekdam žive,
hladne kosti, in spet se skrije v gozdni temi.

Neslišno po listju spet se premika,
vsaka žival se njemu umika.

Naenkrat pa steče, ves divji in prost,
vse vidi, vse sliši,

gozd šepeta mu svojo skrivnost.

Ana Svenšek, 8. b